

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 1/10
03.03.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Gorana Čavline, predsednika veća, Nevenke Važić, Anđelke Stanković, Veska Krstajića i Ljubice Knežević-Tomašev, članova veća, sa savetnikom Olgicom Kozlov, zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog N.D, zbog produženog krivičnog dela falsifikovanja isprave iz člana 233. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije Ktz. 1066/07 od 11.03.2008. godine, podignutom protiv pravnosnažnih presuda Opštinskog suda u Negotinu K. 217/07 od 11.07.2007. godine i Okružnog suda u Negotinu Kž. 433/07 od 02.11.2007. godine, u sednici veća održanoj 03.03.2010. godine, u smislu člana 422. stav 3. Zakonika o krivičnom postupku, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca Srbije, te u odsustvu okrivljenog N.D. i advokata D.G, koji nisu mogli biti obavešteni na adresi iz spisa predmeta, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije Ktz. 1066/07 od 11.03.2008. godine, podignut protiv pravnosnažnih presuda Opštinskog suda u Negotinu K. 217/07 od 11.07.2007. godine, i Okružnog suda u Negotinu Kž. 433/07 od 02.11.2007. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Negotinu K. 217/07 od 11.07.2007. godine, okrivljeni N.D. oslobođen je od optužbe, na osnovu člana 355. tačka 3. ZKP-a, da je izvršio produženo krivično delo falsifikovanje isprave iz člana 233. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS.

Presudom Okružnog suda u Negotinu Kž. 433/07 od 02.11.2007. godine odbijena je kao neosnovana žalba Opštinskog javnog tužioca u Negotinu i potvrđena presuda Opštinskog suda u Negotinu K. 217/07 od 11.07.2007. godine.

Republički javni tužilac Srbije podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti protiv pravnosnažnih presuda Opštinskog suda u Negotinu K. 217/07 od 11.07.2007. godine i Okružnog suda u Negotinu Kž. 433/07 od 02.11.2007. godine, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a i povrede krivičnog zakona iz člana 369. stav 1. tačka 4. ZKP-a, uz obrazloženje da nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a dati razlozi su u znatnoj meri protivurečni. Javni tužilac nalazi da prvostepeni sud nije pravilno analizirao odbranu okrivljenog N.D, menjanu tokom krivičnog postupka, na zapisnicima o glavnom pretresu od 16.10.2003. godine i 11.07.2007. godine, niti je pravilno ocenio izvedene pismene dokaze: dopis A. RS u A, rešenje K.o. RS u A, izveštaj M.s.p. – D.z.k.p, kao i nalaz i mišljenje veštaka J.B. Prema navodima zahteva, iz pravilne ocene izvedenih dokaza i odbrane okrivljenog proizlazilo bi da je okrivljeni N.D. znao da mu je za boravak u inostranstvu bilo potrebno odobrenje nadležnog organa, posebno imajući u vidu dopis V.o.Z, pa je prvostepeni sud povredio krivični zakon – odredbu člana 369. stav 1. tačka 4. ZKP-a, primenom člana 355. tačka 3. ZKP-a, u korist okrivljenog, koje povrede je učinio i drugostepeni sud potvrđujući odluku Opštinskog suda u Negotinu. Predlog javnog tužioca je da Vrhovni sud Srbije uvaži zahtev i utvrdi da je navedenim presudama povređen zakon, kao što je to napred navedeno.

Vrhovni kasacioni sud je, odlučujući na osnovu člana 90. stav 1. Zakona o uređenju sudova („Službeni glasnik RS“ broj 116 od 22.12.2008. godine), održao sednicu veća, u smislu člana 422. stav 3. Zakonika o krivičnom postupku, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca Srbije, te u odsustvu okrivljenog N.D. i advokata D.G, koji nisu mogli biti obavešteni na adresi iz spisa predmeta, na kojoj je razmotrio spise predmeta sa zahtevom, pa je našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti nije osnovan.

Prema nalaženju ovog suda, neosnovano se u zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca ukazuje na postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a, jer prvostepena presuda nije doneta uz navedenu povredu odredaba krivičnog postupka, s obzirom da ista o svim odlučnim činjenicama sadrži, jasne, dovoljne i međusobno saglasne razloge iz kojih se pouzdano zaključuje koje činjenice i iz kojih razloga prvostepeni sud uzima kao nedokazane, što je u skladu sa sadržinom dokaza na kojima se zasnivaju utvrđenja prvostepenog suda. Stoga se zahtevom Republičkog javnog tužioca, kojim se suštinski pobija ocena izvedenih dokaza i odbrane okrivljenog to jest, utvrđeno činjenično stanje, neosnovano ističe suprotno.

Kod utvrđenja prvostepenog suda da je okrivljenom N.D. od A. SRJ u B. 09.02.2000. godine izdata putna isprava broj ...; da su na poslednjem broju – cifri koja označava godinu važnosti isprave postojali tragovi

mehaničkog radiranja tako da je umesto broja „...“ označen broj „...“; da se ne konstatuje razlika u hemijskom sredstvu kojim je upisan – označen broj „...“ u odnosu na hemijsko sredstvo koje je upotrebljeno za upisivanje ostalih brojeva – cifara u spornom datumu, te da se ne može isključiti mogućnosti ispravljanja greške nastale prilikom upisa podataka u putnu ispravu; da okrivljeni poriče izvršenje krivičnog dela, prvostepeni sud je dao jasne i neprotivurečne razloge o odlučnim činjenicama, te je pravilnom primenom člana 355. tačka 3. tada važećeg ZKP-a pravilno primenio krivični zakon i okrivljenog oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je učinio delo za koje je optužen. Na strani 4 presude prvostepeni sud dao je jasne i neprotivurečne razloge zašto činjenica o odbijenom zahtevu za produženje boravka okrivljenog u inostranstvu (duže od kraja 2000.godine) odnosno postojanje smetnje za dalji boravak, a zbog neregulisane vojne obaveze, sama po sebi ne potvrđuje navod optužbe da je okrivljeni znao i da je svesno upotrebio falsifikovanu putnu ispravu.

Osim toga, po nalaženju ovog suda, s obzirom da odredbama člana 233. Krivičnog zakona Republike Srbije nije izričito propisano da se predmeti izvršenja krivičnog dela falsifikovanja isprave moraju oduzeti, te da takođe i odredbom člana 69. stav 1. Osnovnog krivičnog zakona nije propisano obavezno oduzimanje predmeta koji su upotrebljeni ili su bili namenjeni za izvršenje krivičnog dela, pa time što nije primenjena odredba člana 512. ZKP-a nije povređen krivični zakon, na šta se neosnovano ukazuje u zahtevu javnog tužioca, pošto se i ne radi o predmetu koji se mora oduzeti jer to zahtevaju interesi opšte bezbednosti ili razlozi morala.

Takođe ovaj sud nalazi, da prvostepeni i drugostepeni sud nisu povredili krivični zakon – odredbu člana 369. stav 1. tačka 4. ZKP-a time što nisu primenili materijalno pravo koje reguliše izdavanje putne isprave: Zakon o putnim ispravama jugoslovenskih državljana, Odluku o načinu izdavanja pasoša, zajedničkog pasoša, putnog lista i vize i Zakon o Vojsci Jugoslavije, kao što se to neosnovano navodi u zahtevu javnog tužioca, jer se navedeni propisi ne odnose na rad i nadležnost suda, već na postupanje drugih državnih organa, u vezi sa izdavanjem putnih isprava.

Samim tim, ni u žalbenom postupku pred Okružnim sudom u Negotinu nije učinjena ista bitna povreda odredaba krivičnog postupka, niti povreda krivičnog zakona, pa se suprotni navodi u zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije, ocenjuju kao neosnovani, posebno oni koji se tiču obaveze drugostepenog suda u smislu člana 392. stav 1. ZKP-a.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je, odlučio kao u izreci presude, na osnovu člana 30. stav 1. Zakona o uređenju sudova, i primenom člana 424. ZKP-a.

Zapisničar,

Predsednik veća

Olgica Kozlov,s.r.

sudija,

Goran Čavlina,s.r.